

Nora Roberts

De baai der zuchten

Deel 2 in de *Sterren*-trilogie

PROLOOG

Het verhaal werd van generatie op generatie verteld in liederen. En proza, tot de tijd het tot mythen en legenden deed vervagen. Maar sommigen geloofden erin omdat legenden troost boden. En sommigen wisten dat het verhaal waar was.

Dat er in een andere tijd, in een rijk zo oud als de zee, drie godinnen waren die drie sterren schiepen om een pasgeboren koningin te eren en haar komst te vieren. Ze schiepen een Ster van Vuur, een Ster van Water en een Ster van Ijs, bedoeld om over alle werelden te schijnen. Ze versterkten de sterren met wensen opdat de koningin een sterk hart, een scherp verstand en een sterke geest zou hebben.

Deze maangodinnen stonden als wachters voor de werelden, als wakers voor goden, halfgoden, stervelingen en onsterfelijken. Hoewel ze voortkwamen uit het licht, wisten ze wat oorlog en dood, bloed en strijd waren.

Er was nog een godin, die voortkwam uit de duisternis, wier grote dorst en onverzadigbare hebzucht haar hart zwart hadden gemaakt. Nerezza, de Moeder der Leugens, vervloekte de drie sterren, hoewel ze die ook begeerde. In de nacht dat de sterren werden geschapen, schoot zij haar macht naar de drie hemellichamen terwijl die omhoog vlogen en betoverde ze. Op een goede dag zouden de sterren door háár vervloeking hun glanzende baan om de maan verlaten en op aarde vallen.

Wanneer zij ze alle drie had, wanneer zij hun macht bezat, zou de maan sterven, het licht zou doven en daarna zou Nerezza over de duisternis regeren.

Daarom bundelden de drie maangodinnen – Celene de zieneres, Luna de vriendelijke en Arianrhod de krijger – hun magische krachten om de sterren te beschermen.

Maar dergelijke zaken vereisen opoffering, moed en eeuwen van hoop.

De sterren zouden vallen; dat lot konden de maangodinnen niet verhinderen, maar ze konden er wel voor zorgen dat de sterren hemelijk neer zouden komen en verborgen zouden blijven tot er in een andere dimensie een tijd aanbrak en degenen die van hen afstamden samen de queeste aangingen om de sterren te vinden en in veiligheid te brengen.

Zes Wachters, die alles op het spel zouden zetten om de sterren uit de boosaardige handen van Nerezza te houden.

Om het licht en alle werelden te redden, zouden de zes zich verenigen en alles geven voor de queeste en de strijd.

Nu deze zes, afkomstig uit ver uiteen gelegen landen, zich hadden verenigd, onderlinge banden hadden gesmeed en elkaar trouw hadden beloofd, bloed hadden vergoten en hun eigen bloed hadden gegeven om de eerste ster te vinden, kwamen de drie godinnen weer samen.

Op het witte strand waar ze de sterren vol vreugde en hoop hadden geschapen, verzamelden ze zich onder een volle, ijswitte maan aan de donkere hemel.

‘Ze hebben Nerezza verslagen.’ Luna nam haar beide zusters bij de hand. ‘Ze hebben de Ster van Vuur gevonden en die buiten haar bereik gebracht.’

‘Ze hebben hem verborgen,’ verbeterde Arianrhod haar. ‘En dat hebben ze heel slim gedaan, maar geen van de sterren is buiten haar bereik tot ze weer op de plek zijn waar ze thuishoren.’

‘Ze hebben haar verslagen,’ hield Luna vol.

‘Ja, voorlopig wel. Ze hebben dapper gevochten, ze hebben alles op het spel gezet tijdens de strijd en alles gegeven voor deze queeste. En toch...’ Ze keek Celene aan.

Celene knikte. ‘Ik voorzie meer bloed, meer strijd en meer angst. Moeilijkheden en duisternis om te overwinnen, waar afgrijselijke pijn en een afschuwelijke dood in een oogwenk kunnen toeslaan en eeuwig zullen duren.’

‘Ze zullen zich niet laten verslaan,’ zei Luna. ‘Dat zal niet gebeuren.’

‘Ze hebben hun moed bewezen. Moed is waarachtiger wanneer

er angst aan ten grondslag ligt. Ik twijfel niet aan hen, zuster.' Arianrhod keek omhoog naar de maan en de plek waar de drie fonkelende sterren zo lang in een boog hadden gehangen. 'Maar ik twijfel ook niet aan Nerezza's machtshonger of woede. Ze zal hen opjagen en ze zal telkens opnieuw toeslaan.'

'En ze zal een ander, een sterveling, gebruiken voor haar doeleinden.' Celene staarde naar de zee, die op zwart glas leek, en zag de schaduwen van alles wat zou kunnen plaatsvinden. 'Een sterveling wiens machtshonger zich met de hare kan meten. Hij heeft al gedood en zal opnieuw doden voor trofeeën die minder goed beschermd zijn dan de Sterren van Fortuin. Hij is het vergif in een glas wijn, een uitgestoken hand gevolgd door een mes in je rug, de venijnige beet die schuilgaat achter een glimlach. En in Nerezza's handen is hij een scherp en gezwind wapen.'

'We moeten ze helpen. Ze hebben zich bewezen, daar zijn we het over eens,' redeneerde Luna. 'Dan moet het toch zijn toegestaan om hen te helpen.'

'Je weet dat we dat niet kunnen,' bracht Celene haar in herinnering. 'Elke keuze die ze maken moet zonder onze bemoeienis tot stand komen. Voorlopig hebben we alles gedaan wat in ons vermogen ligt.'

'Aegle is hun koningin niet.'

'Zonder Aegle, zonder deze plek, zonder de maan, en zonder ons die de maan vereren, hebben zij geen wereld. Hun lot, ons lot, het lot van álles, ligt in hun handen.'

'Zij zijn zoals wij.' Troostend greep Arianrhod de hand van Luna wat steviger vast. 'Ze mogen dan geen goden zijn, maar ze zijn méér dan stervelingen. Ieder van hen heeft zijn eigen gave. Ze zullen vechten.'

'En even belangrijk als dat gevecht is dat zij zullen denken en voelen.' Celene slaakte een zucht. 'En ze zullen liefhebben. Verstand, hart en geest evenzeer als zwaard, scherpe tanden en zelfs magie. Ze zijn goed bewapend.'

'Dan moeten wij vertrouwen hebben.' Met haar zusters aan weerskanten van haar keek Luna omhoog naar de maan. 'Laat ons vertrouwen hun schild zijn. Zoals wij de Wachters zijn van de werelden, zijn zij de Wachters van de sterren. Zij zijn hoop.'

‘En moed,’ voegde Arianrhod eraan toe.

‘En ze zijn slim. Kijk, daar.’ Met een glimlach wees Celene naar een werveling van kleur die door de hemel flitste. ‘Ze komen langs, door onze wereld, terwijl ze naar de volgende suizen. Naar een ander land, naar de tweede ster.’

‘Mogen alle goden van het licht hen vergezellen,’ mompelde Luna en ze stuurde ook haar eigen licht met hen mee.

Heel even, als in één enkele vleugelslag, rook Annika de zee en hoorde ze stemmen een lied aanheffen. Zo was het geluid er, en zo was het weer verdwenen, als een waas binnen het waas van kleuren en snelheid, maar het groeide in haar hart als liefde.

Toen kwamen de zucht en de echo's van zuchten, die een ander soort muziek waren. Een bitterzoete melodie die als tranen door haar heen spoelde.

Terwijl vreugde en verdriet zich vermengden in haar hart, viel ze. Tuimelend in een spiraalvormige baan, draaiend in een adembenevende roes die een woeste spanning en een snel opkomende paniek met zich meebracht.

Opeens sloegen er een duizendtal vleugels, duizend en nog eens duizend, die zorgden voor een snijdende wind en een muur van geluid. Terwijl de kleuren in het duister oplostten, landde ze dusdanig onverwacht dat ze even geen adem meer kreeg.

Heel even was ze bang dat ze in een duistere grot vol rondkruipende spinnen waren geland en, wat nog veel erger zou zijn, een grot waar Nerezza wachtte, klaar om toe te slaan.

Toen keerde haar gezichtsvermogen terug. Ze kon schaduwen onderscheiden en iets waarvan ze wist dat het maanlicht was. Ze voelde het stevige lichaam onder het hare en de armen die strak om haar heen waren geslagen. De vorm en geur ervan kende ze, en ze wilde zich ertegenaan nestelen, Nerezza of geen Nerezza.

Het was een wonder, een met sterren bezaaide zee van verwondering, om zijn hart zo snel en sterk tegen het hare te voelen slaan.

Toen verschoof hij een beetje, en zijn hand ging omhoog en vervolgens weer omlaag langs haar haren. De andere hand gleed heerlijk over haar billen. Ze drukte zich nog wat dichter tegen hem aan.

‘Eh...’ Allebei zijn handen gingen naar haar schouders, en zijn stem klonk zo dicht bij haar oor dat zijn adem kietelde. ‘Is alles goed met je? Ben je gewond? Is iedereen nog oké?’

Ze herinnerde zich haar vrienden – niet dat ze die was vergeten, want die zou ze nóóit vergeten. Maar ze had nog nooit zo intiem boven op een man – op Sawyer – gelegen. En dat vond ze prettig. Heel, heel prettig.

Ze hoorde gegrom, kort gekreun en wat gevloek. Doyles stem was dichtbij en klonk geërgerd. Ze hoorde hem duidelijk ‘*Fuck me*’ zeggen, en ze wist dat het geen uitnodiging was om te paren, maar een vloek.

‘Kan iedereen even iets zeggen?’ Dat was Brans stem, op een paar meter afstand. ‘Heeft iedereen het gehaald? Sasha is bij mij. Ben jij er nog, Riley?’

‘Wat een rit!’

‘Ja, eentje die je bent geëindigd met je knie in mijn ballen,’ merkte Doyle op.

Annika hoorde een doffe plof die ze interpreteerde als Doyle die Riley, en haar knie, van zich af duwde. Ballen, zo had ze geleerd, waren niet alleen het ronde speelgoed dat stuiterte, maar ook het gevoelige gedeelte van een man.

‘Ik ben hier,’ riep Annika, terwijl ze bij wijze van experiment even over Sawyers gevoelige deel heen en weer bewoog. ‘Zijn we uit de lucht gevallen?’

‘Min of meer.’ Sawyer schraapte zijn keel, waarna hij tot Annika’s teleurstelling verschoof en opstond. ‘Ik kon de landing niet vertragen. Ik heb nog nooit zes mensen zo ver meegenomen. Een inschattingsfout van mijn kant, denk ik.’

‘We zijn er alle zes, en dat is het belangrijkste,’ zei Bran. ‘Maar zijn we ook op de juiste plek beland?’

‘We zijn ergens binnen,’ zei Sasha. ‘Ik zie ramen waar maanlicht doorheen valt. Waar we ook zijn, het is hier nog nacht.’

‘Laten we hopen dat Sawyer en zijn kompas, dat tijd en ruimte kan verbuigen, ons naar de plaats en het tijdstip hebben gebracht waar we terecht wilden komen. Laten we dat gaan uitzoeken.’

Riley ging staan. De wetenschapper – archeoloog. Annika liet het woord door haar hoofd gaan omdat haar mensen, de meermensen,

niets vergelijkbaars hadden. Ze hadden ook geen lycanen, dacht ze, dus in haar wereld bestond niets of niemand die zich met Riley kon meten.

Doctor Riley Gwin – een stevig, compact lichaam en een breedgerande hoed die vreemd genoeg op haar hoofd was blijven zitten – liep met ferme passen naar het raam.

‘Ik zie water, maar het is niet het uitzicht van de villa op Corfu. We zitten hoger. Ik zie ook een steile, smalle weg. Daar leidt een trap naartoe. Ik ben er vrij zeker van dat we op Capri zijn en dat dit de juiste villa is. Precies in de roos, Sawyer. Mijn complimenten.’

‘Die zal ik dan maar aanvaarden.’ Sawyer ging staan, aarzelde even en stak toen een hand uit om Annika overeind te helpen. Hoewel haar benen sterk en lenig waren, liet ze hem zijn gang gaan.

‘Laat me eens kijken of ik het licht kan vinden,’ zei Riley.

‘Daar kan ik je wel bij helpen.’ Bran, die ondertussen was opgestaan en een arm om Sasha had geslagen, hief een hand op. De bal licht die boven zijn handpalm zweefde, verlichtte de kamer.

De aanblik van haar vrienden fleurde haar hart net zo op als het lied eerder had gedaan. Sasha, de zieneres, met haar haren als de zon en haar ogen als de hemel, en Bran, de razendknappe magiër, in het licht van zijn toverkracht. En Riley, met één hand op de kolf van het pistool aan haar heup – klaar om te schieten – en haar donkere, goudkleurige ogen die alles tegelijk opnamen, terwijl Doyle, op en top een krijger, zijn zwaard al had getrokken.

En Sawyer, altijd Sawyer, met het kompas van de reiziger in zijn hand.

Ze mochten dan allemaal nog gekneusd en bebloed zijn door het laatste gevecht, maar ze waren veilig en bij elkaar.

‘Is dit ons nieuwe thuis?’ vroeg ze zich af. ‘Het is erg mooi.’

‘Tenzij Sawyer ons bij het verkeerde adres heeft afgezet, zou ik zeggen dat dit het nieuwe hoofdkwartier is.’ Met haar hand nog op haar pistool liep Riley bij het raam vandaan.

In de kamer lagen bontgekleurde kussens op een lang bed... nee, bracht Annika zich in herinnering: een bank. Verder stonden er stoelen, tafels en mooie lampen. De vloer, waarvan ze nu allemaal wisten dat die hard was, bestond uit grote tegels die de kleur hadden van door de zon gebleekt zand.